

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 30:

Forespørgsel til statsministeren [om årsagen til, at forsvarsministeren ikke har efterlevet den dagsorden, folketinget har vedtaget den 10. december 1985 om gasammunion ved Bornholm].

Af Hjortnæs (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 15/4 86).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 79:

Forslag til lov om erstatning for skader ved LSD-behandling.

Af Agerschou (SF) m.fl.

(Fremsat 20/11 85. Første behandling 4/12 85. Betænkning 1/4 86. Anden behandling 4/4 86. Tillægsbetænkning 8/4 86).

Der var stillet 1 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling

Lizzie Lichtenberg (KF):

Som det fremgår af tillægsbetænkningen på blad nr. 752 til lovforslag nr. L 79, støtter et mindretal af regeringspartierne – det konservative folkepartis, venstres og kristeligt folkepartis – og de frie demokraters medlemmer af udvalget indenrigsministerens ændringsforslag.

Endvidere står der i tillægsbetænkningen, at man ved tredjebehandlingen vil redegøre for sin stilling til lovforslaget, og dér vil jeg på nuværende tidspunkt tilkendegive, at de 4

regeringspartiers folketingsgrupper undlader at stemme til lovforslaget som helhed.

Taanquist (S):

Det har været magtpåliggende for ministeren at understrege, at der med vedtagelsen af dette lovforslag ikke på nogen måde er taget stilling til andre erstatningssager på sundhedsområdet. Og det kan vi godt være enige med ministeren i, for denne sag adskiller sig temmelig meget fra andre sager.

Ganske vist har den tidligere indenrigsminister forsøgt at drage sammenligninger med andre behandlingsformer, som siden er forladt, men det holder ikke stik. Ved andre behandlinger har man forud kunnet sige til patienten, at selv om behandlingen lykkedes, kunne der være en række varige ubehageligheder forbundet med den, og så vidt man har kunnet skønne, har sådanne behandlinger været udført forsvarligt. Det er ikke tilfældet med behandling med LSD. Patienterne fik ikke at vide, hvor alvorlige bivirkningerne kunne være, og mange eksperter udtalte allerede dengang, at behandlingerne ikke blev udført forsvarligt.

Disse anklager er alvorlige, men det er ikke dem, som er årsag til, at socialdemokratiet i dag fuldt ud står bag forslaget om erstatninger til LSD-ofre. Nej, det er den næsten samstemmende forklaring fra alle patienterne om, at de føler sig ladt i stikken af lægerne, og at lade patienterne i stikken er et alvorligt misgreb, ikke mindst når det drejer sig om behandlingen af psykiske lidelser. Det er uacceptabelt, at noget menneske lades alene med sin sygdom og stødes ud i det mørke, som alle patienterne har fortalt om.

Folketingets behandling af denne sag er også et budskab til lægerne. Den viser, at der nu er et klart flertal i folketinget for, at patienternes tarv må gå forud for kollegialt sammenhold. Tiden er rundet ud for lægernes selvdømme, og tiden er inde til, at vi tager patienternes klager alvorligt.

Vi havde regnet med, at regeringen ville have brugt udvalgsarbejdet mellem anden og tredje behandling til at fortælle folketinget, at den som den udøvende magt loyalt ville udføre det lovforslag, som et flertal i folketinget vedtog. Det har regeringen ikke villet, og det er baggrunden for, at vi har måttet oprette et særligt nævn uden for regeringen